

Sorg skabte en FOTOSUCCES

Baggrundsfoto: »Blottede nervespidser«.

Brittas mor nåede aldrig selv at se bogen. – Jeg er sikker på, hun ville have været stolt, men hun ville nok have ment, at billederne skulle have været i farver.

Det var en sommerdag i 2012. Britta Egebjerg, 46, tilbragte en dag ved Boeslum Strand på Djursland sammen med sin kone Lene og datteren Sofie.

Den lille familie lå og slappede af i vandkanten, da Britta tog sit kamera frem for at forevige udflugten til familiealbummet. Hun tog et billede af sin kone, der lå og læste en bog. Det så flot ud op mod sommerhimmelen, tænkte hun.

Stadig liggende vendte Britta sig ind mod land, og i det øjeblik fik hun øje på noget, der skulle vise sig at blive ret afgørende for hendes liv i de kommende år. Fra vest trak tunge skyer op og gik nærmest i ét med strandstenene – set dernede fra Brittas froperspektiv. Hun havde stadig kameraet i hånden og tog et billede af det dramatiske sceneri.

– Da jeg så billedet efterfølgende, kunne jeg mærke en stærk sammenhæng mellem motivet og de følelser, jeg gik rundt med i forbindelse med min mor, som på det tidspunkt havde fået konstateret knoglekræft. Følelser jeg ikke kunne sætte ord på. Det var en forløsning, siger hun om den oplevelse, der kom helt bag på hende, og som hun endte med at opsøge igen og igen med sit kamera.

Da Britta tog det første billede, vidste ingen, hvor lang tid hendes mor havde igen. Men for Britta føltes det, som om moderen allerede var på vej væk.

– Morfinen gav min mor hallucinationer og gjorde hende angst.

Det føltes, som om hun forsvandt for mig, fordi vi ikke kunne have en samtale. Hun græd og var så ked af det. Følelsen af at miste hende, for jeg for alvor skulle miste hende, var ubærlig, husker hun.

Brittas mor flyttede fra sit hjem i Brande til et aflastningshjem i Ikast og senere på plejehjem. I en periode fik hun det bedre, men i sommeren 2013 døde hun. På det tidspunkt havde Britta flere gange om ugen kørt den tunge tur mellem sit hjem i Aarhus og moderen i Ikast. Ture fyldt med forvirrende tanker og smertefulde følelser. Men også ture fyldt med intense øjeblikke, når Brittas øje af og til faldt på et landskab, der fik hende til at stoppe bilen og gribe kameraet.

– Efter den oplevelse på Boeslum Strand kom jeg pludselig til at se tingene anderledes. Mit øje ændrede fokus og ledte efter et landskab, der spejlede det, jeg følte lige nu. Efter at have oplevet det én gang så jeg det bare hele tiden i lyset, skyggerne og skyformationerne. Så kameraet blev en naturlig del af de køreture, forklarer hun.

Ikke fotograf

Britta Egebjerg har i mange år arbejdet for kulturelle institutioner med formidling og administration, så kunstverdenen og tankerne bag er ikke ukendte for hende. Men hun er hverken fotograf eller kunstner, og alle billederne er taget med et godt forbrugerkamera på autofunktion.

” Det føltes, som om hun forsvandt for mig

– Jeg er ikke ret teknisk anlagt. Og jeg er bestemt ikke mere fotograf, end at det af og til skete, at jeg glemte kameraet. Der er også et par af billederne, der er taget med min telefon, siger hun og understreger, at det for hende hverken handler om udstyr eller en særlig viden om landskabsfotografiet som disciplin.

– Jeg ser og sanser, og så sker det et møde mellem de indre og ydre landskaber. Det sker i nuet og kan ikke planlægges. Der er kun mig, motivet og den altomsluttende hengivelse over for rummet. Det efterlader mig helt rolig og er så intenst, at jeg også bliver helt træt bagefter, tilføjer hun eftertænksomt.

Delte billederne

Undervejs i sin sorgproces delte Britta sine fotos på Facebook, hvor de blev godt modtaget. En veninde, som er kunstner, opfordrede hende til at sende et foto ind til en censuret udstilling på Danmarks Fotomuseum. Billedet blev optaget.

Britta fik blod på tanden og sendte billeder af sted til flere udstillinger. Denne gang i USA. Igen gik det godt, og flere af hendes fotos blev udstillet på et galleri i Los Angeles.

Nærmest ved et tilfælde begyndte Britta Egebjerg at fotografere landskaber, mens hun bearbejdede fortvivlelsen over at skulle miste sin mor. Hun er hverken kunstner eller fotograf. Alligevel er det, der begyndte som en privat sorgproces, nu blevet til udstillinger i både Danmark og USA, og senest en fotobog.

– Jeg var ikke selv derovre, men har fået billeder fra udstillingen tilsendt. Så står der en amerikansk kvinde og kigger på en mark ved Klovborg, ler Britta befriende.

Efter moderens død ville Britta samle billederne i en privat bog for at afslutte hendes og moderens historie. Og hun tog derfor på refugium i Løgumkloster.

– Jeg kom derned fra et kæmpe

pres på jobbet. Om aftenen kunne jeg mærke, at der var noget galt. Det hele pumpede, og efter gudstjenesten om søndagen faldt jeg om med smerter og hjertebanken.

– Jeg var vanvittigt bange og tog til lægen, som kørte EKG og mente, det var stress. Men jeg ville have den bog færdig, og selv om min hjerne ikke kunne kapere det, så lykkedes det mig at få samlet den og sendt den ▶

»Som landet nu engang ligger« er titlen på dette foto, som Britta Egebjerg tog ved Nørre Snede – på vej til et besøg hos sin kræftsyge mor i Brande.